

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 3. 8. 2023 v trestní věci obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], pro zločin zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci z 5. 1. 2023, č.j. [REDAKCE],

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem** byl obžalovaný uznán vinným v záhlaví uvedeným trestným činem a odsouzen za to jednak k trestu odnětí svobody na dvě léta s podmíněným odkladem na tři roky, dále k peněžitému trestu 100 denních sazeb po 1 000 Kč, a konečně k trestu zákazu výkonu člena hodnotící komise v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek v trvání 4 let. Trestného činu se dle skutkových zjištění prvostupňového soudu dopustil zjednodušeně řečeno tím, že od února 2016 do července 2018 včetně jako zástupce [REDAKCE] pověřený zadáváním veřejných zakázek tohoto subjektu a jako člen hodnotící komise posuzující nabídky jednotlivých soutěžitelů zmanipuloval 13 veřejných zakázek malého rozsahu specifikovaných v napadeném rozsudku, kdy dílem sám a dílem v kooperaci se spoluobžalovaným soutěžitelem [REDAKCE] a spoluobžalovaným [REDAKCE] ovládajícím mnohé soutěžitele zjednal jinému přednost na úkor soutěžitelů jiných. V podrobnostech k popisu skutku se odkazuje na napadený rozsudek.
- Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas **odvolání** obžalovaný. Rozsudek napadl v celém rozsahu. Okresnímu soudu vytkl nesprávné a nevyvážené hodnocení provedených důkazů a odmítl, že by se protiprávního jednání dopouštěl.
- Upozornil, že v rámci zadávání veřejných zakázek oslovoval dodavatelské firmy, s nimiž byly v minulosti dobré zkušenosti, činit tak doporučenými dopisy, jejichž odeslání bylo evidováno v knize odeslané pošty. Nikdy pak neovlivňoval členy hodnotící komise, kteří rovněž nikdy neměli žádné výhrady k postupu při výběrech z obdržených nabídek. Zdůraznil, že z doznání spoluobžalovaného [REDAKCE] nevyplývá, že [REDAKCE] by jednal na základě nějaké dohody s odvolatelem. U zakázek na opravu oplocení také z ničeho nevyplývá, že by odvolatel obstaral fiktivní nabídku od firmy [REDAKCE] a postupoval tak, aby zakázku získal podnikatel [REDAKCE]. U zakázek, o něž se ucházely firmy ovládané [REDAKCE], odvolatel odmítl, že by měl vědomost o tom, že cenové nabídky quasi-soutěžitelů zajišťoval právě [REDAKCE]. Jediným důkazem v tomto směru je [REDAKCE] prohlášení viny, [REDAKCE] však nesvedl popsat žádné jednání, které měl s odvolatelem vést, jeho odpovědi na dotazy v soudním řízení zůstaly nekonkrétní a nelze z nich takovou odvolatelovu vědomost o [REDAKCE] nekalostech dovozovat. Časové nesrovnalosti mezi vypracovanými objednávkami a individuálními přísliby na straně jedné a okamžikem vysoutěžení zakázky na straně druhé byly objasněny účetní [REDAKCE] a obžalovanému nelze klást k tíži ani rozsáhlou účast firem ovládaných [REDAKCE], neboť o takové [REDAKCE] pozici nevěděl.

4. Odvolatel se ohradil proti výpovědím svědků [REDACTED] a [REDACTED], kteří referovali o propojení odvolatele s [REDACTED] a jejich domluvách, co se bude při rekonstrukci [REDACTED] budovat. Oba svědky odvolatel označil za nevěrohodné. Jednak proto, že svědci byli činní na velmi nízké pracovní pozici v [REDACTED] firmách a sotva tak mohli být přítomni jednání managementu s klientem. Svědek [REDACTED] má navíc k [REDACTED] silně negativní vztah a tvrdil-li, že se s ročním předstihem vědělo, co se bude na [REDACTED] dělat, je zcela vyloučené i z toho důvodu, že jednotlivé položky [REDACTED] byly schvalovány na ten který rok a z finančních důvodů tak rozsah prací nemohl být znám. Referoval-li svědek [REDACTED] o tom, že [REDACTED] firmy odváděly pro odvolatele práce na jeho privátní stavbě, tak upřesnil, že šlo o dodávku dílčího plnění v oblasti elektrotechniky, a nikoli o stavební práce. Tato dodávka pak byla řádnou zakázkou a úvahy prvostupňového soudu o tom, že zakázka nebyla proplacena, je pouhou spekulací.
5. Odvolatel prvostupňovému soudu dále vyčetl, že nezohlednil výpověď [REDACTED], který jej hodnotil jako vždy solidního a bezproblémového spolupracovníka.
6. Konečně se obžalovaný ohradil proti závěrům prvostupňového soudu činěným na podkladě znaleckého posudku oceňujícího hodnotu veřejných zakázek. Předně prvostupňový soud nevyhověl návrhu obhajoby na provedení výslechu zpracovatelů posudku, kteří by se měli vypořádat s odvolatelovými námitkami proti znaleckému závěru. Ten byl totiž vysloven, aniž by bylo jasné, jak znalci realizovali průzkum trhu, který navíc uskutečnili v roce 2020, ačkoli pro posouzení hodnoty nabídek byla podstatná situace na trhu panující v dané lokalitě a v daném segmentu trhu v době, kdy zakázky byly zadávány.
7. Obžalovaný navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně.
8. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykávaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytykané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytykané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výročkům podáno odvolání.*
9. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení **přezkoumal** krajský soud k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu, stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.
10. Samotné **řízení** v užším slova smyslu předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k uplatnění obhajoby, a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva.
11. Okresní soud však v řízení opomenul poškozený Jihočeský kraj coby účastníka řízení, nikterak nerozhodl o jím uplatněném nároku na náhradu škody (č.l. 1456) a uvedený subjekt pominul i při obesílání rozhodnutí, proti nimž měl jako poškozený samostatné právo podání opravného prostředku. Konkrétně řečeno, okresní soud nárok poškozeného nenotifikoval na počátku prvního hlavního líčení, nikterak o něm nerozhodl a svůj rozsudek poškozenému ani nedoručil. Obdobně okresní soud poškozenému nedoručil ani usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání jak spoluobžalovaného [REDACTED], tak spoluobžalovaného [REDACTED]. Uvedené nedostatky byly zhojeny až k intervenci odvolacího soudu. Okresnímu soudu je třeba připomenout, že s ohledem

na pozici poškozeného, který má samostatné stížnostní právo do usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, je nutno právní moc usnesení o podmíněném zastavení trestních stíhání spoluobžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] odvíjet až od momentu, kdy marně uplynula lhůta k podání stížnosti všem oprávněným osobám, tj. i poškozenému.

12. Okresní soud v hlavním líčení provedl procesně řádným způsobem v podstatě veškeré **důkazy** potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro své rozhodnutí. Relativizace vyjádřená v předcházející větě míří toliko na znalecký posudek ústavu, stran něhož prvostupňový soud zcela správně nepostupoval. Okresní soud po právu posudek ústavu primárně četl jako listinu. Pokud však proti takovému posudku obžalovaný vznesl relevantní a logiku nepostrádající námitky, měl prvostupňový soud přistoupit k výslechu zpracovatelů posudku tak, aby mohl vyhodnotit, zda vznášené námitky mají či nemají opodstatnění.
13. Ačkoli okresní soud takto nepostupoval, nedospěl krajský soud k závěru, že by bylo zapotřebí dokazování doplnit o výslech znalců. Vada založená prvostupňovým soudem totiž jednak neměla žádný významný dopad na hodnotící úvahy prvostupňového soudu, a především zůstala zcela bezvýznamná pro skutkové závěry, které okresní soud učinil. Znalecký posudek sám o sobě nepředstavoval žádný nosný argument, na němž by prvostupňový soud budoval závěr o vině obžalovaného. Znalecký posudek okresní soud v tomto ohledu zmiňuje v podstatě pouze okrajově (viz bod 33 odůvodnění napadeného rozsudku). Jak pak na to správně upozornil již státní zástupce intervenující v odvolacím jednání, neobsahuje skutek, jímž byl obžalovaný uznán vinným, aspekt způsobení škody třetí osobě a z tohoto hlediska jsou tak závěry znaleckého posudku vyjadřujícího rozdíl mezi cenou jednotlivých zakázek na straně jedné a obvyklou cenou na straně druhé bezvýznamné.
14. Provedené důkazy soud prvního stupně též patřičně **vyhodnotil**. Jeho úvahy jsou logické, srozumitelně vyjádřené a krajský soud se s nimi v podstatném ztotožňuje. Nad jejich rámec lze s poukazem na odvolací námitky obžalovaného dodat snad jen následující.
15. Okresní soud důvodně vyšel z usvědčujících výpovědí quasi-soutěžitelů [REDAKCE] a [REDAKCE]. [REDAKCE] referoval o tom, že nabídky nechal svými „spolusoutěžiteli“ orazítkovat, podepsat a donesl je obžalovanému (viz č.l. 87), přičemž vysvětlil, že to činil proto, aby obžalovanému usnadnil průběh výběrového řízení a aby obžalovaný nemusel vše složitě připravovat (viz č.l. 86+89). Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný nemohl nevědět, kdo a jak podává předmětné nabídky a že je mu touto cestou „usnadňována“ práce se složitou přípravou zadání veřejných zakázek. Obdobným způsobem obžalovaného usvědčuje i [REDAKCE], který vypověděl, že obžalovaný jej žádal o další nabídky, a [REDAKCE] sám se hlásí ke své odpovědnosti za zmanipulování zakázek (viz č.l. 1577). Do těchto usvědčujících výpovědí pak zapadají i výpovědi účetních [REDAKCE] a [REDAKCE], jakož i chronologické nesrovnalosti stran individuálních příslibů a objednávek vyhotovovaných pro vítěze zakázky dříve, než vůbec bylo známo, kdo se vítězem zakázky stal. Již sama četnost těchto nesrovnalostí (body 1, 2, 9 a 10 výroku napadeného rozsudku) vylučuje, aby šlo jen o omyly při vypisování formulářů. Účetní [REDAKCE] se toto sice snaží připouštět (viz č.l. 1591), nikterak však nevysvětluje, proč by k takovým chybám vůbec mělo docházet, a především, proč by se tak mělo dít opakovaně. Naopak z výpovědí [REDAKCE] se podává, že byla ve výběrové komisi jen do počtu, což jí řekl právě obžalovaný, a v důsledku toho se o věcné hodnocení nabídek nestarala (viz č.l. 110). Individuální přísliby pak vyhotovovala podle podkladů, které jí dal právě obžalovaný (č.l. 1590). S uvedenými důkazy pak korespondují i vyjádření quasi-soutěžitelů rozporujících své podpisy či dokonce svou účast na soutěži (to platí zejména o podnikatelích [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]).
16. Mezi chronologické nesrovnalosti či podivuhodnosti pak v případě zakázky ad 9) nelze opomíjet ani to, že [REDAKCE] již 7. 3. 2017 za firmu [REDAKCE], ovšem z adresy [REDAKCE] (č.l. 1166) poptával okna u firmy [REDAKCE]. Její cenovou

nabídku z 12. 6. 2017 (č.l. 1171) použil pro výběrové řízení a následně s ní za [REDACTED] již 27. 6. 2017 (č.l. 1172) – tj. čtyři dny poté, zakázka byla dne 23. 6. 2017 zadána – uzavřel smlouvu o dodávce a montáži oken. Z časosledu je patrné, že [REDACTED] ovládající [REDACTED] i [REDACTED] musel dopředu vědět jak o zakázce (okna poptával již v březnu 2017), tak o tom, že vyhraje některá z jím ovládaných firem ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] v předmětné veřejné zakázce vystupovaly jako údajní konkurenti), protože jinak by dopředu nemohl nakupovat dosti individualizované stavební díly od firmy [REDACTED], které by jinde sotva mohl použít než právě na předmětnou veřejnou zakázku.

17. Všechny výše uvedené časové nesrovnalosti by patrně i bez jednoznačně usvědčujících výpovědí [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] umožňovaly dovodit, že bez nekalého záměru by pro jejich naplnění muselo dojít k natolik nepravděpodobné souhře náhod, že ji to přesouvá z roviny v úvahu připadající varianty skutkového děje do roviny veskrze modelové, v reálném světě nenaplnitelné.
18. Z popsání logicky vyplývá, že není reálné možno uvažovat o konstrukci, že obžalovaný snad byl oklamán [REDACTED] a [REDACTED] a že se veškeré zmanipulování zakázek odehrávalo bez jeho participace a za jeho zády. To platí o to méně, že v některých případech o stavební zakázku soutěžily firmy, které v předmětu své činnosti vůbec neměly stavební činnost. Takto je namístě poukázat na zakázku pod bodem 3) napadeného rozsudku, kde u quasi-soutěžitelů [REDACTED] (č.l. 569) ani [REDACTED] (č.l. 595) není v obchodním rejstříku zapsána stavební činnost. Ověření náplně činnosti „oslovovaných“ firem ani jejich personální a majetkové propojenosti (pojících se k osobě spoluobžalovaného [REDACTED]) přitom nemohlo být nikterak obtížné. Přesto docházelo k „oslovování“ firem, které poptávanou činnost vůbec neměly v předmětu podnikání. A [REDACTED] ovládané firmy byly „osloveny“ i poté, co vůči některým z nich zazněla výtka ze strany Jihočeského kraje coby zřizovatele [REDACTED].
19. Výhrady obžalovaného proti hodnocení svědeckých výpovědí svědků [REDACTED] a [REDACTED] pak na první pohled sice logiku nepostrádají, okresní soud však měl možnost uvedené svědky vnímat a z jejich verbálních i nonverbálních projevů vyhodnotit, nakolik lze jejich vyjádřením věřit. Odvolatel se stran těchto svědků pokouší vytržením dílčích nesrovnalostí či nepřesností (rok dopředu se vědělo, co bude na [REDACTED] budováno) vyvolat dojem širokospektrální nevěrohodnosti napadených svědků. Okresní soud však správně takto nepostupoval a v jádru poskytnutých informací (kontakty obžalovaného s [REDACTED] + hovory o plánovaných zakázkách na [REDACTED]) těmto svědkům uvěřil. To přitom není nikterak nelogické, neboť i koncový zaměstnanec může zaregistrovat přítomnost určité osoby ve firmě, stejně jako zaslechnout útržek hovoru, z něhož je patrný předmět komunikace. Na výše již komentované zakázce pod bodem 9) napadeného rozsudku pak je navíc určitá dopředná vědomost o plánovaných zakázkách na [REDACTED] (byť nikoli s ročním předstihem) dobře patrná. Stran zmíněné zakázky totiž o ní [REDACTED] věděl s více než čtvrtročním předstihem před jejím vyhlášením.
20. Obstat konečně nemůže ani námitka obžalovaného o tom, že prvostupňový soud nepřihlédl k výpovědi tehdejšího [REDACTED], který obžalovaného vždy hodnotil jako solidního. [REDACTED] spatřovaná solidnost odvolatele totiž nikterak nezpochybňuje výše popsané usvědčující důkazy. Naopak [REDACTED] důvěra v obžalovaného byla do jisté míry potřebným předpokladem k tomu, aby obžalovaný mohl veřejné zakázky obhospodařovat tzv. – jak uvádí prvostupňový soud – „volnou rukou“.
21. Sumárně řečeno, krajský soud nemohl polemikám odvolatele s hodnotícími úvahami prvostupňového soudu přitakat, neboť je to primárně prvostupňový soud, který je povolán k hodnocení důkazů, jež jsou před ním provedeny, a má tak k jejich hodnocení nejlepší předpoklady. Hodnotící úvahy soudu prvního stupně nelze označit za vadné pouze proto, že se s nimi některá z procesních stran (ale někdy dokonce i nadřízené soudy) nemusí ztotožňovat,

pokud hodnotící úvahy prvostupňového soudu nevykazují znaky libovůle, nelogičnosti či nevyporádání se s některou s podstatných okolností. Ničím takovým napadený rozsudek netrpí. Okresní soud se významem a vahou jednotlivých důkazů patřičně zaobíral a vyložil, proč na ně nahlíží jinak než odvolatel. Jak zmíněno shora, krajský soud se s jeho úvahami ztotožňuje.

22. Okresní soud tak provedením úplného dokazování a náležitým vyhodnocením provedených důkazů zjistil úplně a správně skutkový stav věci. Ten rovněž patřičně **právně kvalifikoval**. I v tomto směru lze odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozsudku.
23. Právní kvalifikaci nemůže devalvovat ani poukaz odvolatele o jeho bohubilých úmyslech kvalitně opravit [REDAKCE]. Nutno zdůraznit, že obžalovaný není viněn z machinací spočívajících v rozdělení věcně souvislé zakázky na menší objemové celky umožňující mírnější režim soutěže. Zde orgány činné v přípravném řízení správně a zdrženlivě vyhodnotily, že průběh oprav byl ovlivněn (ne)dostatkem peněz a nemožností jejich naakumulování, takže šlo vysoutěžít vždy jen to, nač aktuálně byly finance. Prvostupňový soud do značné míry nerozporuje záměr obžalovaného kvalitně opravit [REDAKCE], a pokud hovoří o zjištěných úmyslech, pak je podstatné, že zjištěnost se nemusí vztahovat jen na osobu, která zakázku zadává a má z ní nějaký profit v podobě penězi vyčíslitelného vtoku do její majetkové entity (typicky například úplatek za získání zakázky). Zjištěnost se může manifestovat i ve vztahu k třetím osobám, zejména pak ke zvýhodněnému soutěžiteli, který z nekale získané zakázky realizuje výnosy, které by při řádném zadání zakázky možná neměl. Výnos z nekale získané zakázky (prospěch) pak nelze ztotožňovat se ziskem ze zakázky, natož pak ziskem nadměrným či jinak nepřiměřeným. Výnos (prospěch) z veřejné zakázky totiž není založen jenom tím, že dodavatelí plnění je objednatel vyplatena nepřiměřeně vysoká cena přesahující cenu obvyklou, ale o výnosy jde i tehdy, pokud dodavatel zakázky na ní realizuje zisk obvyklý (zakázka není předražena) anebo v některých ekonomických situacích dokonce zisk nerealizuje, ale díky nekale získané zakázce dokáže pokrýt náklady, které by jinak musel hradit z jiných zdrojů. Ostatně v projednávaném případě prvostupňový soud (a ani justiční orgány činné ve věci v předcházejících etapách procesu) nedovodily, že by bylo prokázáno, že zakázky byly předraženy a byla tím poškozenému subjektu přivozena škoda.
24. Aplikovaná ustanovení trestního zákoníku také nechrání pouze majetkové hodnoty vyčíslitelné penězi. Jediným kritériem tedy není to, jestli byla nebo nebyla způsobena majetková škoda a jestli zakázka byla či nebyla nadhodnocena, popřípadě zda zisk se manifestoval v ekonomickém slova smyslu (hospodářský výsledek) anebo šlo o zisk v přeneseném slova smyslu (výnos pokrývající náklady, které by musely jinak být zazdrojovány jiným způsobem). Právní řád totiž chrání i nemateriální statek v podobě fair soutěže. Proto již jen porušení pravidel fair průběhu soutěže je závadové. Z tohoto hlediska stíhané jednání nelze rozhodně bagatelizovat, pokládat za bezvýznamné, odhlížet od něho a mít je za trestněprávně nerelevantní. Pokud by měl platit opak, vyústělo by to v absurdní závěr, že účel (řádná, časná a pečlivá oprava) světi prostředky (zakázka „přihraná“ konkrétnímu soutěžiteli).
25. Ve shora popsaném slova smyslu pak okresní soud správně dovodil *zjištěnost* jednání obžalovaného, neboť tomu jako vysokoškolsky vzdělanému, inteligentnímu jedinci nemohlo ujít, že výnosem pro vítěze zakázky je již jen to, že zakázku může realizovat, aniž by musel nutně vytvářet zisk v ekonomickém slova smyslu – rozdíl mezi náklady a výnosy.
26. V projednávaném případě lze navíc za zjištěnost pokládat i jakousi nemateriální výhodu pramenící ze střetu zájmů obžalovaného coby osoby činné pro zadavatele veřejné zakázky na straně jedné a současně osoby, pro kterou některý ze soutěžitelů či s ním spřízněné firmy provádějí v časově blízkém období práce na jeho privátním majetku na straně druhé. Lapidárně řečeno, jestliže zhotovitel ví, že poskytuje zdanitelná plnění ve prospěch privátního majetku osoby, která rozhoduje či se spolupodílí na rozhodování o tom, jestli tentýž zhotovitel získá další zakázku, je více než pravděpodobné (a nikoli nelogické), že takový zhotovitel se k oné osobě bude chovat

vstřícněji a bude se ochotněji snažit vyhovět jejím požadavkům v oblasti privátního zvelebování majetku.

27. Pochybení krajský soud neshledal ani ve výroku o **trestech**. Soud prvního stupně náležitě vážil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti projednávaného případu a jim adekvátně trest ukládal. Nepřehlédl, že obžalovaný je dosud zcela bezúhonným jedincem, pozitivně hodnoceným svým dřívějším nadřízeným. Vzal zřejmě v potaz i to, že obžalovaný si sice počínal zjištěně, ovšem nikoli zjištěně ve smyslu získání penězi vyčíslitelného majetkového prospěchu pro sebe, a že jeho dostatečně podstatným záměrem bylo zajištění řádné rekonstrukce [REDAKCE]. Prvostupňový soud proto důvodně obžalovanému ukládal trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonných mezí podmíněně odložený na zkušební dobu v pouhé polovině zákonného rozpětí. Tento trest pak po právu doplnil peněžitým trestem, který vedle individuálního výchovného efektu trestu působícího přímo na obžalovaného disponuje i potenciálem generální prevence. To znamená, že trest uložený jednotlivci vejde v povědomí širšího okruhu blízkých, přátel či známých pachatele, neboť tyto osoby vnímají diskomfort, který odčerpání určité finanční částky z dispozice pachatele tomuto přináší. Díky vjemu tohoto finančního nepohodlí a při vědomí souvislostí, za nichž pachateli takové nepohodlí vzniklo, si do budoucna svedou daleko lépe představit rizikovost určitého počínání a optimálně se ho i vyvarovat.
28. I výměra peněžitého trestu vyvěrá z dosavadní plně nenarušenosti obžalovaného, a okresní soud proto uložením 100 denních sazeb (tj. v jedné sedmině zákonných mezí) dostatečně vyjádřil jak pozitiva týkající se obžalovaného, tak i to, že se stíhaného jednání dopouštěl v podstatě řemeslně po dobu více než dvou let a na třinácti veřejných zakázkách. Výše denní sazby pak odpovídá majetkovým poměrům obžalovaného, k němuž prvostupňový soud zjistil, že je vlastníkem nemovitostí v [REDAKCE] (byt a dům), má stále zaměstnání s příjmem přibližně 60 000 Kč hrubého měsíčně, a na druhé straně má jednu vyživovací povinnost a je zatížen dluhy souvisejícími s hypotečním úvěrem.
29. Případný je konečně i trest zákazu činnosti uvalený v jedné třetině zákonných mezí. Takovou výměru nelze s ohledem na výše uvedené pokládat za přísnou, natož pak *nepřiměřeně* přísnou. To platí o to víc, že obsahové vymezení trestu je zvoleno více než vstřícně. Okresní soud totiž zákaz činnosti vymezil na působení obžalovaného coby člena hodnotící komise v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek. Trestná činnost obžalovaného se však v projednávaném případě manifestovala nikoli jen v segmentu samotného výběru vítěze veřejné zakázky, ale přerůstala i do etapy předcházející hodnocení nabídek, totiž do fáze koordinace aktivit quasi-soutěžitelů, kteří svou konkurenci pouze předstírali a vytvářeli jakési „křoví“ či „stafáž“ pro předem určeného vítěze. Vymezení trestu zákazu činnosti si tak lze představit v širším rozsahu, než jaký zvolil prvostupňový soud. To však není zhojitelné k odvolání podanému pouze obžalovaným (krajský soud nemůže zhoršit jeho pozici oproti stavu, jaký byl založen rozhodnutím prvostupňového soudu) a výše rozvedená argumentace je tak uvedena pouze k dokreslení toho, že ani trest zákazu činnosti nelze pokládat za nějak přísný.
30. Z popsaných podstatných důvodů krajský soud odvolání obžalovaného zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat:

- a) **nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to**

- ve prospěch i neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

Je-li poškozený oprávněnou osobou dle § 2 odst. 4 zák. č. 59/2017 Sb. *o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení ve znění pozdějších předpisů*, má možnost žádat Ministerstvo spravedlnosti o uspokojení svého nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí specifikovaného v § 8 odst. 1 citovaného zákona.

České Budějovice dne 3. 8. 2023

Ondřej Vítů v.r.
předseda senátu